

Toto sdělení pošt. úřadu není však samo o sobě dostatečným důkazem o tom, že vyzvání k podání přiznání a poučení o následcích nevyhovění bylo st-lům do rukou jednoho z nich řádně doručeno, když st-lé již ve správním řízení doručení vůbec a tím i řádné doručení popřeli a když není tu jiného důkazu, že vyzvání jednomu z nich nebo jejich vykázanému zmocněnci bylo do vlastních rukou doručeno. Žal. úřadu náleželo, aby zjistil, bylo-li vyzvání k přiznání st-li Hugonu R. do vlastních rukou neb vykázanému zmocněnci po případě příjemci u pošt. úřadu vykázanému doručeno. Ježto se tak nestalo, trpí dosavadní řízení podstatnou vadou neúplného zjištění potřebného skutkového základu. — — —

č. 4637.

Státní zaměstnanci: O platnosti nařízení č. 20 ř. z. z r. 1914 pro převzaté býv. uh. soudce na Slovensku.

(Nález ze dne 25. dubna 1925 č. 10.642/1924).

Věc: Štěpán S. v Š. proti ministerstvu spravedlnosti o vyměření pensijních požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žal. min. vyslovilo nař. rozhodnutím, že k přihlášce Štěpána S., tabulárního soudce v. v. o započtení jeho státní pomocné služby pro výměru pensijních požitků nelze ve smyslu nař. min. z 25. ledna 1914 č. 20 ř. z. přihlížeti, ježto byla podána po uplynutí stanovené lhůty a nad to v době, kdy S. byl již pensionován (§ 2. odst. 7 cit. nař.) a že žádosti za započtení soukromé praxe písařské do pense nebylo vyhověno pro nedostatek zákonných podmínek.

Stížnost vytýká: 1) že nař. č. 20/1914 nelze na případ st-lův použití, ježto st-l byl do převratu soudcem v býv. říši uherské, byl od 1. dubna 1922 na dočasný odpočinek přeložen a zákon č. 20 z roku 1914 byl publikován na Slovensku teprve roku 1923 výnosem min. sprav. ze 14. května 1919; 2) že jest pouze na dočasný odpočinek přeložen, že tedy jest zde použití odst. 7, 3 a 2 nař. č. 20/1914 vyloučeno; 3) že nař. č. 20/1914 poskytuje aktivnímu úředníku možnost žádati dodatečně započtení služby, o které se zde jedná; 4) že dle nař. č. 20/1914 i neveřejná, tedy nepochybně i soukromá služba se musí veřejnému úředníku do pense započítat.

Stížnost tuto neshledal nss důvodnou. Nesporno jest, že byl st-l soudcem býv. státu uherského, že po převratu ponechán byl ve svém úřadě na Slovensku, sloužil jako tabulární soudce až do 1. dubna 1922, kterýmžto dnem byl přeložen na dočasný odpočinek. Zákonem z 15. dubna 1920 č. 270 Sb. byli podrobeni soudcové býv. státu uherského s účinností od 1. května 1920 zákonům a nařízením, jimiž jsou upraveny služební poměry a požitky státních zaměstnanců tohoto druhu v ostatních částech republiky čsl. Již na základě tohoto zákona staly se tedy pro soudce na Slovensku činné, dnem 1. května 1920 počínajíc, závaznými všechny tyto normy a nebylo k jejich účinnosti ve směru tomto ještě třeba, aby byly zvláště na Slovensku publikovány. Účelem výnosu ministerstva spravedlnosti nebylo, aby nař. č. 20/1915, o němž se ve

výnosu § 4 stanoví, že jest i při započtení let pomocnických a oficiantských do pense použití — bylo na Slovensku uvedeno ve známost. Z toho plyne, že nař. č. 20/1914 nabylo na soudce na Slovensku činné, tedy i pro st-le, dnem 1. května 1920 účinnosti.

Nařízení toto upravuje svým obsahem, jak také z nadpisu jeho patrné, toliko započítání státních služeb pomocných pro zaopatření státních úředníků, nevztahuje se tedy na započítání doby ztrávené ve službách soukromých. Proto nemůže st-l z nař. č. 20 z roku 1914 dovozovati nárok, aby mu započtena byla do pense služba, kterou konal od 1. září 1894 do 2. srpna 1898 jako písař v advokátní kanceláři, tedy ve službě soukromé. Může tedy předpisů zmíněného nař. použito býti v případě tomto toliko pro posouzení nároku st-lem uplatněného na započtení jeho státní služby pomocné.

Podle § 2, odst. 7 nař. č. 20 ř. z. z roku 1914 jest započtení pomocné služby státní pro výměru výslužného státních úředníků závislým od včasné přihlášky. Lhůta k přihlášce činí jeden rok a to pro úředníky, v době vydání nařízení již ustanovené, ode dne účinnosti tohoto nařízení, a pro ty, kteří po tomto dni jmenování budou úředníky, ode dne nastoupení služby jako úředník. Pro úředníky, kteří byli zaměstnanci býv. státu uherského a stali se čl. státními úředníky ve smyslu zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb. (§ 7) dnem 1. května 1920, dlužno lhůtu jednoletou počítati od 1. května 1920 tak, že končila dnem 30. dubna 1921. Ze spisů vychází na jevo, že st-l podal přihlášku o započtení služby, kterou ztrávil jako diurnista v době od 24. září 1893 do 1. září 1894 u okr. soudu v V., dne 1. prosince 1923 po uplynutí posléz zmíněné lhůty. Když žal. úřad napadeným výrokem vyslovil, že k přihlášce st-lově jako opožděné nemůže přihlédnouti, jest výrok jeho v souhlasu se zákonem.

Za tohoto stavu věci není třeba zabývati se otázkou, jaký vliv snad má na projednávaný nárok st-lův okolnost, že byl dán pouze na dočasný odpočinek.

Těmito úvahami vyvráceny jsou veškeré námitky stížnosti, která byla proto jakožto bezdůvodná zamítnuta.

Č. 4638.

Administrativní řízení. — Vyvlastnění: Pachtýř pozemku vyvlastněného podle zák. o stav. ruchu, jehož právo pachtovní není v pozemkové knize zapsáno, není legitimován k rekursu do vyvlastňovacího nálezu.

(Nález ze dne 23. dubna 1925 č. 1578).

V ě c: Jan M. v B. proti zemské správě politické v Praze stran legitimace rekursní v řízení vyvlastňovacím.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Osp v J. vyslovila nálezem z 3. října 1923 dle zák. z 25. ledna 1923 č. 35 Sb. vyvlastnění pozemku . . . patřícího obci B. pro Jaroslava St. ke stavbě rodinného domku. Z tohoto nálezu odvolal se pachtýř vyvlastněného pozemku Jan M. Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodu, že Jan M. nemá věcného práva a jako pouhý